

Orantzaroa, din întuneric spre lumină

(Itzulpena: Ana Curac)

Noaptea a sosit și a întunecat în Leitza. Unii copii se joacă, râd și aleargă, iar întunericul de toamnă pare să facă parte din jocurile lor.

Deodată, niște ochi roșii strălucesc în întuneric și copiii, speriați, tresar.

Amets, îngrozit, fuge acasă la părinții săi.

— Cine era? — întreabă cu voce tremurândă.

— Era Herio! Umblă furând lumina — răspunde mama.

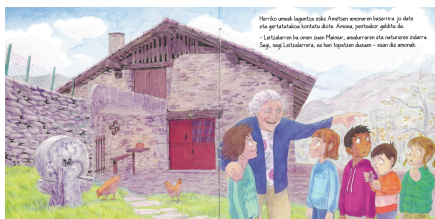
Toți simt un vânt rece.

De atunci, nopțile devin lungi și întunecate.

Pentru a alunga frica și întunericul, decid să aprindă lumânări în case, iar Amets și prietenii lui merg să-i anunțe pe vecini.

Dar nu este suficient. Puterea Herio crește din ce în ce mai mult, iar zilele sunt prea scurte, lumina tot mai slabă.

Copiii din sat, în căutare de ajutor, merg la ferma bunicii lui Amets și îi povestesc ce s-a întâmplat. Bunica rămâne pe gânduri.

— În pădurea Leitzalearrea trăia Maimur, forța Mamei Pământ și a naturii. Mergeți, mergeți acolo și poate îl veți găsi — le spune bunica.

Pornesc în căutarea lui Maimur și, în cele din urmă, îl găsesc în peștera Elun.

— Maimur, avem nevoie de ajutorul tău! — îi povestesc ce s-a întâmplat cu Herio.

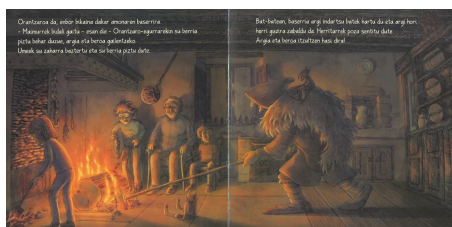
Maimur le aruncă o privire adâncă și le răspunde cu un zâmbet ușor și luminos:

— Da, vă voi ajuta. Îi voi pune pe Orantzaroa și pe spiridușii galtzagorri la treabă.

Noaptea, frigul și întunericul sunt stăpâni. Vântul suieră cu zgomot și, în depărtare, se aude un sunet care pare urletul lupului. A sosit iarna grea!

În depărtare apar doi ochi roșii: cineva se apropie!

Este Orantzaroa, care aduce un trunchi minunat la ferma bunicii.

— Ne trimite Maimur — spune el. — Cu lemnul de Orantzaro trebuie să aprindeți un foc nou, pentru ca lumina și căldura să biruiască.

Copiii dau deoparte focul vechi și aprind focul cel nou.

Deodată, o lumină intensă învăluie ferma și se răspândește în toată valea. Locuitorii simt bucurie. Lumina și căldura încep să revină!

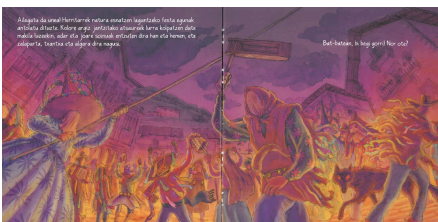
La fermă organizează o mare sărbătoare, dar Orantzaroa îi avertizează:

— V-am adus lumina lui Maimur, dar acum trebuie să continuați să treziți natura care încă doarme în întuneric.

Cum vor trezi natura?

Amets și prietenii săi se gândesc să folosească sunetul și culoarea. Toți sătenii se pregătesc, adunând haine colorate și obiecte care fac zgomot: coarne, clopoței, zurgălăi, băte lungi...

A sosit momentul! Locuitorii organizează zile de sărbătoare pentru a ajuta la trezirea naturii. Tinerii îmbrăcați în culori vii lovesc pământul cu băte lungi, se aud sunetele coarnelor și clopoțeilor peste tot, iar agitația, glumele și râsetele domină atmosfera.

Deodată, doi ochi roșii! Cine să fie?

Lupul cu ochi roșii apare în sat alături de creaturile naturii. Mama Pământ este aici, s-a trezit!

Sătenii vor să prindă lupul și să-l îmblânzească pentru a apăra satul. Dar Amets și prietenii săi înțeleg repede că nu poate fi legat și, împreună cu creaturile naturii, îl ajută să scape pentru a trăi liber și a-și urma drumul.

Sărbătoarea continuă în sat: natura s-a trezit și lumina s-a întors.

Este primăvară în Leitza.